

20 -12- 2005

_____ krát _____ příl.
Kolký za: _____ Kč
Doručeno: _____ poštou - osobně

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci 8.940,20 Kč s 3 % úrokem z prodlení od 13.5.2003 do zaplacení do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení před okresním soudem v částce 1.601,- Kč a náklady odvolacího řízení v částce 1.601,- Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud shora citovaným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce po žalovaném domáhal zaplacení částky 8.940,20 Kč s 3 % úrokem z prodlení od 13.5.2003 do zaplacení. Současně žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce se po žalovaném domáhal zaplacení částky 8.940,20 Kč z titulu bezdůvodného obohacení.

Žalobce se domáhal zaplacení této částky z titulu bezdůvodného obohacení. Okresní soud vzal za prokázané, že žalobce jako nájemce uzavřel se žalovaným jako pronajímatelem dne 12.5.2003 smlouvu o nájmu honitby, na základě které dal žalovaný do nájmu žalobci honitbu spočívající v pozemcích o výměře 940 ha, které byly uznány jako honební rozhodnutím Obecního úřadu v Hlinsku ze dne 3.3.2003, č.j. OŽP/OPP/383/2003/NA. V této smlouvě se žalobce zavázal pro rok 2003 za tyto pozemky platit žalovanému nájemné s tím, že k nájemnému bude žalovaným účtována daň z přidané hodnoty (dále jen DPH) a následně žalobce zaplatil žalovanému za rok 2003 na nájemném částku 178.802,70 Kč, ke které žalovaný dále žalobci přiúčtoval částku 8.940,20 Kč jako 5 % DPH. Po zaokrouhlení žalobce za rok 2003 za nájem honitby žalovanému zaplatil 187.743,- Kč. Tento závěr o skutkovém stavu věci měl okresní soud za prokázaný i ze shodných tvrzení obou účastníků. Okresní soud věc posuzoval jednak podle §§ 2, 33 odst. 1, odst. 2, odst. 6 a odst. 9 zák. č. 449/2001 Sb., o myslivosti, dále podle dnes již zrušeného § 30 odst. 4 zák. č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění účinném do 1.5.2004 a dle § 663 a 671 odst. 1 obč. zák. Zdůraznil, že v této věci byl mezi žalobcem a žalovaným zásadní spor o to, zda se v případě nájmu honitby jedná o nájem pozemků nebo zda se jedná jen o nájem práva. Uzavřel, že v případě smlouvy o nájmu honitby se nejedná o nájem pozemků a nájmem honitby nelze rozumět nájem pozemku. Honitbou podle závěru okresního soudu je nutno rozumět právo spočívající ve výkonu práva myslivosti vůči souboru souvislých honebních pozemků jednoho nebo více vlastníků vymezený v rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti (§ 2 písm. i/ zák. o myslivosti). Dovodil, že v případě honitby se tak jedná o možnost výkonu práva myslivosti s tím, že toto právo lze vykonávat jen na pozemcích, které jsou k výkonu tohoto práva myslivosti vymezeny rozhodnutím orgánu státní správy. Předmětem smlouvy o nájmu honitby podle § 33 zák. o myslivosti je podle názoru okresního soudu honitba jako právo nikoli honební pozemky, resp. souvislé honební pozemky jako nemovitosti. Smlouvou o nájmu honitby tak dochází k dočasnému přenechání výkonu práva myslivosti na určitých pozemcích jiné osobě, nikoli však k dočasnému přenechání pozemku jako věci dle § 663 obč. zák. do užívání jiné osobě. Tomu podle závěru okresního soudu nasvědčuje i znění § 33 odst. 6 písm. b/ zákona o myslivosti, podle něhož smlouva o nájmu honitby zaniká zánikem honitby dle § 31 odst. 6 zákona o myslivosti. Tj. např. zrušením honebního společenstva, zrušením, sloučením, rozdělením honitby, rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti apod. Zde opět nelze uvažovat o zániku honitby jako pozemku, resp. nemovitosti, což dost dobře ani není možné, ale opět jen o zániku práva honitby, tj. o zániku práva provádět výkon práva myslivosti v určitých souvislých honebních pozemcích vymezených k tomu účelu rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti. Dále uzavřel, že v případě honitby se jedná v podstatě jen o výkon práva myslivosti (tj. práv a povinností zvěř chránit, cílevědomě chovat, lovit, přivlastňovat si ulovenou nebo nalezenou uhynulou zvěř, její vývojová stadia a shozy paroží, jakož i užívat k tomu v nezbytné míře honebních pozemků) ve vztahu k určitým vymezeným pozemkům, nikoli však o výkon práva spočívajícího v právu nájemce v užívání pozemků a brání si užitků z nich (§ 663 obč. zák.). Smlouvu o nájmu honitby podle § 33 zák. o myslivosti proto nelze ztotožňovat se smlouvou o nájmu věci dle § 663 obč. zák. Vzhledem k tomu, že nájmem honitby nelze rozumět nájem pozemků, nebylo možné na takový nájem v roce 2003 aplikovat § 30 odst. 4 zák. č. 588/1992 Sb. účinný do 1.5.2005, tedy osvobodit takový nájem honitby od daně z přidané hodnoty. Za stavu, kdy si žalobce s žalovaným v článku 3 odst. 1 smlouvy o nájmu honitby sjednali nájemné, ke kterému bude účtováno DPH, tak se na straně žalovaného nemůže jednat v případě nájemného zaplaceného za rok 2003 o bezdůvodné obohacení v částce týkající se daně z přidané hodnoty. Proto okresní soud žalobu zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání žalobce. Zdůraznil, že předmětem smlouvy je pronájem honitby a honitba je zde definována s odkazem na rozhodnutí Okresního úřadu v Chrudimi ze dne 3.3.2003, č.j. OŽP/OPP/383/2003/NA a toto rozhodnutí zase odkazuje na zák. č. 449/2001 Sb. o myslivosti. Žalobce odkázal na ust. § 2 písm. i/, v němž je definována honitba, toto ustanovení také citoval. Uvedl, že každá nájemní smlouva má svůj účel a přesto například nájemní smlouva k bytu není pouhým přenecháním práva bydlení. Jestliže sám zákonodárce definuje honitbu jako soubor souvislých honebních pozemků, pak je třeba jeho dikci respektovat a není možné z ní dovozovat, že jde vlastně o přenechání práva. Zdůraznil naopak, že takové přenechání práva ve skutečnosti zákonodárce zakazuje a odkázal na ust. § 32 odst. 5 zák. č. 449/2001 Sb., podle něhož honitbu nelze rozdělit na části a v nich přenechat někomu provozování myslivosti, rovněž nelze přenechat lov zvíře za úplatu, pokud se nejedná o poplatkový odstřel s doprovodem. Namítal, že z citovaného ustanovení a z celého ustanovení § 32 zák. o myslivosti plyne, že zákonodárce rozlišuje mezi pronájmem honitby a výkonem práva myslivosti a zatímco pronájem honitby blíže vyvazuje a upravuje, přenechání výkonu práva myslivosti zakazuje. Pokud jde o zmínku soudu, že si účastníci nájemní smlouvy ve smlouvě o nájmu honitby sjednali, že k nájemnému bude účtováno DPH, pak žalobce namítal, že takové ujednání je absolutně neplatné, neboť svým obsahem odporuje zákonu, konkrétně ustanovení § 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty. Požadoval, aby byl napadený rozsudek změněn a jeho žalobě vyhověno.

Žalovaný s rozsudkem okresního soudu souhlasil a navrhl jeho potvrzení. Zdůraznil, že uzavřením smlouvy o nájmu honitby uživateli honitby nevznikl k souboru souvislých honebních pozemků vztah, na základě kterého by měl právo užívat nemovitosti – honební pozemky jako vlastník za současného vyloučení práv třetích osob. Zdůraznil, že smyslem uzavírání smlouvy o pronájmu honitby je pouze to, aby se osoba, které držitel honitby honitbu pronajal, stala uživatelem honitby a mohla tak v uznané honitbě vykonávat právo myslivosti. Namítal, že na jeho straně nedošlo k bezdůvodnému obohacení, protože se nejednalo o nájem nemovitosti, ale o nájem honitby, což znamená přenechání práva užívat honitbu, tj. fakticky na tomto území vykonávat myslivost.

Odvolací soud z podnětu odvolání přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že odvolání žalobce je důvodné.

Okresní soud správně zjistil skutkový stav, ostatně proti tomu ani žádný z účastníků nevznesl žádné námítky. Učinil však nesprávné právní závěry, i když se správně zaměřil na vyřešení otázky, zda v případě nájmu honitby se jedná o nájem pozemků, nebo o nájem práva. Vyřešení této otázky bylo podstatné pro spor účastníků o to, zda z nájemného placeného žalobcem má žalovaný odvádět daň z přidané hodnoty či nikoli a zda v této souvislosti je ujednání účastníků ve smlouvě o nájmu honitby o povinnosti žalobce platit žalovanému s nájemným daň z přidané hodnoty platné nebo neplatné. Co je třeba rozumět honitbou zcela jednoznačně vymezuje § 2 písm. i/ zák. č. 449/2001 Sb., o myslivosti. Podle tohoto ustanovení se pro účely tohoto zákona rozumí honitbou soubor souvislých honebních pozemků jednoho nebo více vlastníků vymezený v rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti, v němž lze provádět právo myslivosti podle tohoto zákona. Tímto ustanovením je jednoznačně definována honitba jako soubor souvislých honebních pozemků. Zařazení určitých pozemků do honitby (o čemž rozhoduje příslušný správní orgán) má jen ten význam, že výlučně na těchto pozemcích lze vykonávat právo myslivosti. To znamená pokud je honitba pronajímána, jsou pronajímány honební pozemky, a to za účelem výkonu práva myslivosti. Jen na těchto pozemcích lze vykonávat právo myslivosti, tedy právo a povinnost zvěř chránit, cílevědomě chovat, lovit, přivlastňovat si ulovenou nebo nalezenou uhynulou

zvěř, její vývojová stadia a shozy paroží, jakož užívat k tomu v nezbytné míře honebních pozemků (§ 2 písm. h/ zák. o myslivosti). I z ust. § 2 písm. h/ zák. o myslivosti vyplývá, že právo myslivosti lze vykonávat jen na pozemcích, které jsou vymezeny jako pozemky honební. ~~Pronájem honitby tedy nelze vykládat jako nájem práva myslivosti, ale jako nájem honebních pozemků - nemovitostí.~~ Na tomto závěru nemůže nic změnit ani ust. § 33 odst. 6 písm. b/ a § 31 odst. 6. Podle těchto ustanovení smlouva o nájmu honitby mimo jiné zaniká zánikem honitby a ust. § 31 odst. 6 vymezuje případy zániku honitby. Z těchto ustanovení okresní soud podpůrně vycházel při hodnocení právní povahy honitby v tom smyslu, že jde o právo výkonu myslivosti, neboť pozemek nemůže zaniknout. Zánikem honitby ve smyslu § 33 odst. 6 písm. b/ zák. o myslivosti však nelze rozumět zánik vlastního předmětu, na němž je právo myslivosti vykonáváno. Zánikem honitby je míněno to, že určité správním orgánem vymezené pozemky ztratí statut honitby.

Žalobce ve svém názoru, že ujednání o povinnosti platit k nájmemnému daň z přidané hodnoty je v rozporu se zákonem, vycházel z ust. § 30 odst. 4 zák. č. 588/1992 Sb. ve znění do 1.5.2004. Podle tohoto ustanovení nájem pozemků a staveb, nájem bezpečnostních schránek a nájem trvale instalovaných měřicích zařízení podle § 16 odst. 9 pronajímaných vlastníkem bytu nebo nebytových prostor jako součást zařízení bytů nebo nebytových prostor, je osvobozen od daně. Osvobození se nevztahuje na krátkodobý nájem podle § 16 odst. 9. Podle § 30 odst. 5 zák. č. 588/1992 Sb. plátce se může rozhodnout, že nájem bude dani podléhat, pokud se jedná o nájem pozemků nebo staveb jiným plátcům pro účely podnikání. Zdaňování nájmu je povinen oznámit příslušnému finančnímu orgánu nejpozději do 30 dnů ode dne uzavření nájemní smlouvy. Z ustanovení § 30 odst. 4 zák. o dani z přidané hodnoty vyplývá, že nájem pozemku je osvobozen od daně z přidané hodnoty. Jestliže žalovaný odváděl nájemné placené žalobcem za nájem honitby „Církevní“ daň z přidané hodnoty, odváděl ji bez právního důvodu. Pokud si účastníci do smlouvy o nájmu honitby (článek III bod 1) zanesli mj. to, že k dohodnuté částce nájemného bude účtována daň z přidané hodnoty, stanovená platnými předpisy o dani z přidané hodnoty, je toto ujednání v rozporu se zákonem a tudíž je neplatné. Žalovaný se o částku odpovídající dani z přidané hodnoty na úkor žalobce obohatil (§ 451 obč. zák.) a žalobce tak má právo na vrácení toho, co bez právního důvodu žalovanému plnil. Žalovaný přitom netvrdil, že by se z nájmu pozemků rozhodl platit daň z přidané hodnoty a že by o tom učinil oznámení příslušnému finančnímu orgánu. Ostatně by to ani nebylo možné, neboť taková možnost by byla jen v případě, že nájemcem honitby by byl rovněž plátce daně z přidané hodnoty, který by si pozemky pronajímal za účelem podnikání. Žalobce tvrdil, že sice je plátcem daně, ale nikoli pro účely podnikání při výkonu práva myslivosti. Žalovaný tuto skutečnost nepopíral, to znamená, že platba daně z přidané hodnoty není odůvodněna ani ustanovením § 30 odst. 5 zákona o dani z přidané hodnoty.

S ohledem na shora uvedené závěry odvolací soud napadený rozsudek okresního soudu dle § 220 odst. 1 písm. a/ o.s.ř. změnil a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 8.940,20 Kč s příslušenstvím, když výše úroků odpovídá vyhl. č. 142/1994 Sb.

Jelikož odvolací soud změnil rozsudek okresního soudu, rozhodl v souladu s § 224 odst. 2 o.s.ř. o nákladech řízení před okresním soudem. Žalobce byl v řízení před okresním soudem úspěšný, proto mu podle § 142 odst. 1 o.s.ř. vůči žalovanému bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení před okresním soudem v celkové částce 1.601,- Kč. Tyto náklady tvoří soudní poplatek zaplacený ze žaloby v částce 600,- Kč a jízdné z místa bydliště žalobce do sídla okresního soudu a zpět ve výši 1.001,- Kč. Výše jízdného byla stanovena v souladu se zák. č. 119/1992 Sb., o cestovních náhradách.

Také v odvolacím řízení byl žalobce úspěšný a má proto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. vůči žalovanému právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, které rovněž činí 1.601,- Kč. Opět se jedná o soudní poplatek zaplacený z odvolání a jízdné z bydliště žalobce do sídla odvolacího soudu a zpět. Lhůta k zaplacení nákladů byla určena podle § 160 odst. 1 o.s.ř.

Poučení: Proti tomuto rozsudku není přípustné odvolání ani dovolání.

V Hradci Králové dne 21. listopadu 2005

Za správnost vyřazení:
Irena Kondr

Předsedkyně senátu:

Mgr. Šárka Petrová, v.r